

መልእክት አምስት

ክርስቶስ ዕረፍት እንደሚሰጠን ማንነት

የመጽሐፍ ቅዱስ ንባብ፡- ዘፍ. 1፥26፤ 31—2፥2፤ ማቴ. 11፥28-30፤ ዘጸ. 31፤12-17

1. “እናንተ ደካሞች ሽክማችሁ የከበደ ሁሉ፤ ወደ እኔ ኑ፤ እኔም አሳርፋችኋለሁ። ቀንበሬን በላያችሁ ተሸከሙ ከእኔም ተማሩ፤ እኔ የዋህ በልቤም ትሑት ነኝና፤ ለነፍሳችሁም ዕረፍት ታገኛላችሁ፤ ቀንበሬ ልዝብ ሽክሜም ቀሊል ነውና” —ማቴ. 11፥28-30፡-

ሀ. እዚህ ጋር የተጠቀሰው ድካም የሕግ ትእዛዛትን እና ሃይማኖታዊ ደንቦችን ለመጠበቅ የሚደረገውን ልፋት የሚያመለክት ብቻ ሳይሆን፤ በማንኛውም ሥራ ስኬታማ ለመሆን ያለውንም ልፋት ያመለክታል፤ ስለዚህም፤ ማንኛውም የሚደክም ሰው ሁሌም ሽክሙ የከበደበት ነው።

ለ. ጌታ ለአብ መንገድ እውቅና በመስጠትና መለኮታዊውን ኢኮኖሚ በማወጅ አብን ካመሰገነ በኋላ (ቁ. 25-27)፤ ለማረፍ ወደ እርሱ እንዲመጡ እንዲህ ዓይነት ሰዎችን ጠራ።

ሐ. ዕረፍት ከሕግ ወይም ከሃይማኖት ወይም ከማንኛውም ዓይነት ሥራ ወይም ኃላፊነት በታች ካለው ድካም እና ሽክም ነጻ መውጣትን የሚያመለክት ብቻ ሳይሆን፤ ፍጹም ሰላምን እና ሙሉ እርካታንም ያመለክታል።

መ. የጌታን ቀንበር መሸከም የአብን ፈቃድ መሸከም ነው፤ በሕግ ወይም በሃይማኖት ግዴታ ቁጥጥር ሥር መሆን፤ ወይም በማንኛውም ሥራ ባርነት ሥር መውደቅ ሳይሆን በአብ ፈቃድ መገደብ ነው።

ሠ. ጌታ ለአባቱ ፈቃድ እንጂ ለሌላ ነገር ግድ ባለመሰኘት እንዲህ ዓይነቱን ሕይወት ኖሯል (ዮሐ. 4፥34፤ 5፥30፤ 6፥38)፤ ጌታ ሙሉ በሙሉ ለአብ ፈቃድ ራሱን አስገዛ (ማቴ. 26፥39፤ 42)፤ ስለዚህ፤ ከእርሱ እንድንማር ይጠይቀናል።

1. አማኞች የጌታን ቀንበር—የእግዚአብሔርን ፈቃድ—በመሸከም እና በእርሱ ሞዴል መሠረት ለእግዚአብሔር ኢኮኖሚ በመድከም ጌታን በመንፈሳቸው ይመስሉታል—11፥29፤ 1 ጴጥ. 2፥21።

2. በሕይወቱ ሁሉ ለአብ ተገዢና ታዛዥ የነበረው ጌታ የመገዛትና የመታዘዝ ሕይወቱን ሰጥቶናል—ፊልጵ. 2፥5-11፤ ዕብ. 5፥7-9።

3. ክርስቶስ የመጀመሪያው አምላክ ሰው ነበር፤ እኛ ደግሞ ብዙ አምላክ-ሰዎች ነን፤ ለእግዚአብሔር ባለው ፍጹም መገዛትና በእግዚአብሔር ፈጽሞ በመርካቱ ከእርሱ መማር አለብን።

4. ፈቃዱን ማድረግ እንድንችል እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል በፊቱ ደስ የሚያሰኘውን በእኛ እያደረገ ነው (13፥20-21)፤ እግዚአብሔር ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በእኛ ይሠራል (ፊልጵ. 2፥13)።

ረ. የዋህ ወይም ለስላሳ መሆን ማለት ለተቃውሞ ምላሽ አለመስጠት ነው፤ ትሑት መሆን ማለት ለራስ-ከብር ያለው አለመሆን ማለት ነው፤ በተቃውሞዎች ሁሉ ውስጥ ጌታ የዋህ ነበር፤ ተቀባይነት በማጣት ውስጥም በልቡ ትሑት ነበር።

ሰ. ለራሱ ምንም ነገር ማድረግ ሳይፈልግ ወይም ለራሱ ምንም ነገር ማግኘትን ሳይጠበቅ ራሱን ሙሉ በሙሉ ለአባቱ ፈቃድ አስገዛ፤ ስለዚህ፤ ሁኔታው ምንም ይሁን ምን በልቡ ዕረፍት ነበረው፤ በአብ ፈቃድ ሙሉ በሙሉ የረከ ነበር።

ሸ. የጌታን ቀንበር በመሸከምና ከእርሱ በመማር የምናገኘው ዕረፍት ለነፍሳችን ነው፤ ውስጣዊ ዕረፍት ነው፤ ይህ ዕረፍት በባሕርይ ውጫዊ የሆነ ብቻ አይደለም።

ቀ. ከጌታ የምንማረው በተፈጥሯዊ ሕይወታችን ሳይሆን በምሳሌው መሠረት፤ በትንሣኤ እንደሆነው ሕይወታችን በጌታ ነው—ኤፌ. 4፥20-21፤ 1 ጴጥ. 2፥21።

በ. የጌታ ቀንበር የአብ ፈቃድ ነው፤ ሽክሙም የአብን ፈቃድ የማከናወን ሥራ ነው፤ እንዲህ ያለው ቀንበር መራራ ሳይሆን ልዝብ ነው እና እንዲህ ያለው ሽክም ከባድ ሳይሆን ቀሊል ነው።

ተ. ቀሊል ለሚለው የግሪኩ ቃል ትርጉም “ለአጠቃቀም ተስማሚ” ነው፤ ስለዚህ፤ ከባድ፤ አስቸጋሪ፤ የሚጎዳ፤ የሚያስመርር ከመሆን በተቃራኒ መልካም፤ ቸር፤ ለስለስ ያለ፤ ለዘብ ያለ፤ ቀላል፤ ደስ የሚያሰኝ ማለት ነው።

ቸ. የጌታን ቀንበር (የአብን ፈቃድ) በላያችን ከተሸከምንና ከእርሱ ከተማርን፤ ለነፍሳችን ዕረፍት እናገኛለን፤ የእግዚአብሔር ኢኮኖሚ ቀንበር እንደዚህ ነው፤ በእግዚአብሔር ኢኮኖሚ ውስጥ ሁሉም ነገር ከባድ ሽክም ሳይሆን ድስታ ነው።

- II. በዘጸአት 31፤12-17 የእግዚአብሔርን ማደሪያ ስፍራ በተመለከተ ከረጅም ዘገባ በኋላ ሰንበትን የመጠበቅ ትእዛዝ ድግግሞሽ አለ፤ በቆላስይስ 2፤16-17 መሠረት ክርስቶስ የሰንበት ዕረፍት እውነታ ነው፤ እርሱ ፍጹምነታችን፤ ዕረፍታችን፤ ጸጥታችንና ሙሉ እርካታችን ነው—ዕብ. 4፥7-9፤ ኢሳ. 30፤15፡-

ሀ. ሰንበትን በተመለከተ የገባው ሃሳብ ለማደሪያው ድንኳን የግንባታ ሥራ ትእዛዝን የመከተሉ ሃቅ ጌታ ለእርሱ ሲሠሩ ሳሉ ከእርሱ ጋር እንዴት እንደሚያርፉ ለገንቢዎቹ፤ ለሠራተኞቹ እየነገረ እንደነበር ያመለክታል።

ለ. ለጌታ እንዴት እንደምንሠራ ብቻ የምናውቅ ነገር ግን ከእርሱ ጋር እንዴት እንደምናርፍ የማናውቅ ከሆነን፤ ከመለኮታዊው መርህ በተጻራሪ እየሠራን ነው፡-

1. ሥራውን ስለጨረሰና ስለረካ እግዚአብሔር በሰባተኛው ቀን አረፈ፤ ሰው የእግዚአብሔር መልክ ስለነበረውና ለጠላቱ፤ ለሰይጣን መሸነፍ ሥልጣኑ ሊንቀሳቀስ ስለነበር፤ የእግዚአብሔር ክብር ተገልጦ ነበር፤ ሰው እግዚአብሔርን እስከገለጠና የእግዚአብሔርን ጠላት እስካስወገደ ድረስ እግዚአብሔር ይረካል፤ ማረፍም ይችላል—ዘፍ. 1፡26፤ 31—2፡2።
2. በኋላ፤ ሰባተኛው ቀን ሰንበት ተብሎ ታስቧል (ዘጸ. 20፡8-11)፤ የእግዚአብሔር ሰባተኛ ቀን የሰው የመጀመሪያ ቀን ነበር።
3. እግዚአብሔር ለሰው ድስታ ሁሉን ነገር አዘጋጅቶ ነበር፤ ሰው ከተፈጠረ በኋላ በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ አልተሳተፈም፤ ወደ የእግዚአብሔር ዕረፍት ውስጥ ገባ።
4. ሰው የተፈጠረው በመጀመሪያ ለመሥራት ሳይሆን በእግዚአብሔር ለመርካትና ከእግዚአብሔር ጋር ለማረፍ ነበር (ተዛ. ማቴ. 11፡28-30)፤ ሰንበት ለሰው ተፈጠሯል እንጂ ሰው ለሰንበት አልተፈጠረም (ማር. 2፡27)።

ሐ. ዘጸአት 31፡17 “እግዚአብሔር ሰማይንና ምድርን በስድስት ቀን ስለ ፈጠረ፤ በሰባተኛውም ቀን ከሥራው ስላረፈና ስለ ተነፈሰ” ይላል፡-

1. ሰንበት ለእግዚአብሔር ዕረፍት ብቻ ሳይሆን የሚያድሰውም ነበር።
2. እግዚአብሔር የመፍጠር ሥራው ከተጠናቀቀ በኋላ ዐረፈ፤ የእጆቹን ሥራ፤ ሰማያትን፤ ምድርን እና ሕያውየሆኑትን ነገሮች ሁሉ፤ በተለይም ሰውን ተመለከተና “እጅግ መልካም” አለ (ዘፍ. 1፡31)።
3. እግዚአብሔር በሰው ታድሷል፤ እግዚአብሔር ሰው ከእርሱ ጋር ኅብረት ማድረግ እንዲችል ሰውን በመልኩ ከመንፈስ ጋር ፈጠረው፤ ስለዚህ፤ ሰው እግዚአብሔርን የሚያድስ ነበር—ቁ. 26፤ 2፡7፤ ተዛ. ዮሐ. 4፡31-34።
4. እግዚአብሔር ሰውን ከመፍጠሩ በፊት “ያላገባ” ነበር (ተዛ. ዘፍ. 2፡18፤ 22)፤ ሰው እርሱን እንዲቀበል፤ እርሱን እንዲወድ፤ በእርሱ እንዲሞላ እና ሚስቱ ለመሆን እርሱን እንዲገልጥ ፈልጎ ነበር (1 ቆሮ. 11፡2፤ ኤፌ. 5፡25)፤ በወደፊት ዘላለም እግዚአብሔር ሚስት፤ የበጌ ሚስት ተብላ የተጠራችው አዲሲቱ ኢየሩሳሌም ይኖረዋል (ራእ. 21፡9-10)።
5. ሰው የእግዚአብሔርን ጥም ለመቁረጥና እርሱን ለማርካት እንደሚያድስ መጠጥ ነበር፤ እግዚአብሔር ሥራውን ሲጨርስና ማረፍ ሲጀምር፤ ባልንጀራው የሆነ ሰው ነበረው።
6. ለእግዚአብሔር ሰባተኛው ቀን የዕረፍትና የመታደስ ቀን ነበረ፤ ሆኖም፤ የእግዚአብሔር ባልንጀራ ለሆነው ለሰው የዕረፍትና የመታደስ ቀን የመጀመሪያው ቀን ነበር፤ የሰው የመጀመሪያው ቀን የድስታ ቀን ነበረ።

መ. ድስታ እስከሚኖረን ድረስ እግዚአብሔር እኛን እንድንሠራ አለመጠየቁ መለኮታዊ መርህ ነው፤ ከእርሱ ጋር መሥራት የምንችለው ከእርሱ ጋርና የእርሱ ሙሉ ድስታ ከኖረን በኋላ ነው፡-

1. ከእግዚአብሔር ጋር እንዴት እንደምንደሰት፤ እግዚአብሔር ራሱን እንዴት እንደምንደሰትና በእግዚአብሔር እንዴት እንደምንሞላ የማናውቅ ከሆነ፤ እንዴት ከእርሱ ጋር እንደምንሠራና በመለኮታዊው ሥራው ውስጥ ከእርሱ ጋር አንድ እንደምንሆን አናውቅም፤ እግዚአብሔር በሥራው የፈጸመውን ሰው ይደሰታል።
2. በበዓለ ኅምሳ ቀን ደቀ መዛሙርቱ በመንፈስ ተሞሉ፤ ይህም ማለት በጌታ ድስታ ተሞሉ ማለት ነው፤ በመንፈስ ተሞልተው ስለነበር፤ ሌሎች በወይን ጠጅ የሰከሩ መሰላቸው—ሐዋ. 2፡4፤ 12-13።
3. በእርግጥ፤ በሰማያዊው የወይን ጠጅ ድስታ ተሞልተው ነበር፤ በዚህ ድስታ ከተሞሉ በኋላ ብቻ ከእግዚአብሔር ጋር በአንድነት አብረው መሥራት ጀመሩ፤ በዓለ ኅምሳ የስምንተኛው ሳምንት የመጀመሪያው ቀን ነበር፤ ስለዚህ፤ የበዓለ ኅምሳ ቀንን በተመለከተ፤ የመጀመሪያውን ቀን መርህ እናያለን።
4. በእግዚአብሔር ዘንድ የመሥራትና የማረፍ ጉዳይ ነው፤ በሰው ዘንድ የማረፍና የመሥራት ጉዳይ ነው።

ሠ. የማደሪያውን ድንኳን በመገንባት ሥራ እንደተመሰለው ቤተ ክርስቲያንን ለመገንባት የእግዚአብሔርን መለኮታዊ ሥራ ስንሠራ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ እንደሆንንና እርሱ እንደሚያስፈልገን የሚያሳይ ምልክት ሊኖረን ይገባል፤ ያኔ ለእግዚአብሔር ብቻ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ጋር አንድ በመሆን ከእርሱ ጋር መሥራት እንችላለን፤ ለመሥራት ብርታታችንና ለመድከም ኃይላችን ይሆንልናል፡-

1. እኛ የእግዚአብሔር ሕዝብ ነን፤ እርሱን ለማክበር ለእርሱ መሥራት እንችል ዘንድ እርሱ ድስታችን፤ ብርታታችን፤ ኃይላችን እና ሁሉ ነገራችን ሊሆን እንደሚያስፈልገን ምልክት ሊኖረን ይገባል።
2. ሰንበት ማለት ለእግዚአብሔር ከመሥራታችን በፊት እግዚአብሔርን መደሰትና በእርሱ መሞላት ያስፈልገናል ማለት ነው፤ ጴጥሮስ በውስጥ በሚሞላው እግዚአብሔር፤ በውስጥ በሚሞላው መንፈስ ወንጌል ሰበክ፤ ስለዚህ፤ ጴጥሮስ

የእግዚአብሔር አብሮ ሠራተኛ እንደነበረና የወንጌል ስብከቱ ለእግዚአብሔር ክብር እንደነበር ምልክት ነበረው—ቁ. 14።

3. እንደ የእግዚአብሔር ሕዝብ፣ ከእግዚአብሔር ጋር እንደምናርፍ፣ እግዚአብሔርን እንደምንደሰትና መጀመሪያ በእግዚአብሔር እንደምንሞላ፣ ከዚያም በሚሞላን በራሱ እንደምንሠራ ምልክት ሊኖረን ይገባል፤ በተጨማሪም፣ ከእግዚአብሔር ጋር የምንሠራ ብቻ ሳንሆን ከእግዚአብሔር ጋር አንድ በመሆን እንደሚሠሩ ሰዎች እንሠራለን።
4. ለእግዚአብሔር ሕዝብ ባለን ንግግር፣ ቃሉን ለማገልገል ጌታችን ብርታታችን፣ ኃይላችንና ሁሉ ነገራችን እንደሆነ ምልክት እንዲኖረን ሁልጊዜ መፈለግ አለብን—2 ቆሮ. 13፡3፤ ሐዋ. 6፡4።

ረ. ሰንበትን መጠበቅ እግዚአብሔርን መጀመሪያ በመደሰትና በእርሱ በመሞላት፣ ከዚያም ለእርሱ፣ ከእርሱ ጋርና ከእርሱ ጋር አንድ በመሆን መሥራት እንዳለብን ለእግዚአብሔር የሚያረጋግጥ ዘላለማዊ ስምምነት ወይም ቃል ኪዳን ነው—ዘጸ. 31፡16፡-

1. ጌታን በመጠጣትና በመብላት ሳንወስደውና ሳንደሰተው በራሳችን ለእርሱ መሥራት ከባድ ጉዳይ ነው—ተዛ. 1 ቆሮ. 12፡13፤ ዮሐ. 6፡57።
2. ጴጥሮስ በበዓለ ጎምሳ ቀን ሲናገር ሳለ፣ በውስጥ ኢየሱስን እየተካፈለ፣ እርሱን እየጠጣና እየበላ ነበር።

ሰ. ሰንበት የመቀደስም ጉዳይ ነው (ዘጸ. 31፡13)፤ ጌታን ስንደሰትና ከእርሱ ጋር፣ ለእርሱና ከእርሱ ጋር አንድ በመሆን ስንሠራ ሳንጣጣር እንቀደሳለን፣ ተራ ከሆነ ነገር ሁሉ ለእግዚአብሔር እንለያለን፣ ሥጋዊና ተፈጥሯዊ የሆነ ነገርን ሁሉ ለመተካት በእግዚአብሔር ፈጽመን እንሞላለን።

ሸ. በቤተ ክርቲያን ሕይወት ውስጥ ጌታን መጀመሪያ ሳንደሰትና ከጌታ ጋር አንድ በመሆን ጌታን ሳናገለግል ብዙ ነገር ልናደርግ እንችላለን፤ እንደዚያ ዓይነት አገልግሎት መንፈሳዊ ሞትንና በአካሉ ውስጥ ያለ ኅብረት ማጣትን ያስከትላል (ቁ. 14-15)።

ቀ. ከእግዚአብሔር ማደሪያ ስፍራ ጋር የተገናኘ ነገር ሁሉ ወደ አንድ ነገር—ከጌታ ዕረፍትና መታደስ ጋር ወደ ሰንበት—ይመራናል፤ በቤተ ክርቲያን ሕይወት በማደሪያው ድንኳን ውስጥ ነን፣ የማደሪያው ድንኳንም ወደ ዕረፍት፣ ወደ እግዚአብሔር ዓላማና እርሱ ወደ ፈጸመው ነገር ድስታ ይመራናል!

በ. የማደሪያው ድንኳንና በውስጡ ያሉት ዕቃዎች ሁሉ የግንባታ ሥራ (ጌታ ቤተ ክርቲያንን የመገንባቱን ሥራ በምሳሌ የሚያሳየው) እግዚአብሔርን በመደሰት መጀመርና በየተወሰኑ ተከታታይ ጊዜያት እግዚአብሔርን በመደሰት መታደሶች መቀጠል አለበት፤ ለእግዚአብሔር የምንሠራው በራሳችን ብርታት ሳይሆን እርሱን በመደሰትና ከእርሱ ጋር አንድ በመሆን እንደሆነ ይህ ያመለክታል፤ ይህ በመንፈሳችን ውስጥ እንዳለው የውስጥ ዕረፍት በክርስቶስ የሰንበትን መርህ መጠበቅ ነው።